

XVI. Benedek pápa

a hivatások 50. világnapjára, 2012.

Hivatások a hitre épülő remény jele

Kedves Testvéreim!

A hivatások 50. világnapján, amelyet 2013. április 21-én, húsvét 4. vasárnapján tartunk, ennek a témának az elmélyítésére hívlak titeket: „A hivatások a hitre épülő remény jelei”. Nagyon jól beleillik ez a Hit évébe és a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulójába. Isten szolgája VI. Pál a zsinat alatt vezette be ezt a világnapot egybehangzó fohászként Istenhez, az Atyához, hogy továbbra is küldjön munkásokat Egyháza számára (vö. Mt 9,38). „A probléma, hogy van-e elegendő pap, közelről érint minden hívőt – hangsúlyozta akkor a pápa – nemcsak azért, mert a keresztény társadalom jövőjének vallási mivolta függ tőle, hanem azért is, mert ez a probléma pontos és megkerülhetetlen mutatója a hit és a szeretet eleveenségének az egyes plébániai és egyházmegyei közösségekben, és tanúbizonysága a keresztény családok erkölcsi egészségének. Ahol számos papi és szerzetesi hivatás fakad, ott nagylelkűen élnek az evangélium szerint” (VI. Pál, rádióüzenet 1964. április 11.).

Ezekben az évtizedekben a különböző egyházi közösségek világszerte lelkiileg egyesültek minden évben húsvét 4. vasárnapján, hogy kérjék Istentől a szent hivatások ajándékát, és újra és újra felhívják a figyelmet, hogy sürgetően fontos válaszolni az isteni hívásra. Ez az évente visszatérő jelentős esemény valóban elősegítette azt a határozott törekvést, hogy a papi és megszentelt életre szóló hivatások fontosságát egyre inkább a lelkiesség, a lelkipásztori tevékenység és a hívek imáinak középpontjába állítsák.

A remény valami jövőbeli pozitív dolog iránti várakozást fejez ki, ugyanakkor támogatnia kell a jelenünket is, amelyet nem ritkán elégedetlenség és sikertelenség jellemez. Min alapszik a mi reménységünk? Ha Izrael népének történetét nézzük, amelyet az Ószövetség mond el, láthatjuk, hogy legnehezebb időszakokban is, mint a száműzetés, van egy állandó elem, amelyhez különösen a próféták mindig visszatérnek: az emlékezés azokra az ígéretekre, amelyeket Isten tett a pátriáráknak. Emlékezés, mely azt kéri, hogy kövessük Ábrahám példamutató magatartását, amelyre Pál apostol emlékeztet: „Ő a remény ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyja lesz, az ígéret ugyanis így szólt: »Így lesz nemzetséged“» (Róm 4,18). Az egész üdvösségtörténetből élénk táruló vigasztaló és megvilágosító igazság tehát Isten hűsége a szövetséghez, amelyre elkötelezte magát, és amelyet minden alkalommal megújított, amikor az ember megtörte hűtlenségével, bűnével egészen az özönvíz idejétől (vö. Ter 8,21–22) a kivonulásig és a pusztában való vándorlásig (vö. MTörv 9,7). Isten hűsége, amely végül megpecsételte az új és örök szövetséget az emberrel Fia vére által, aki meghalt és feltámadt a mi üdvösségünkért.

Minden pillanatban, különösen a legnehezebbekben, mindig az Úrnak a hűsége – az üdvösségtörténet valódi mozgatóereje – az, amely megdobogtatja az emberek szívét és megerősíti bennük a reményt, hogy egy nap eljutnak az „ígéret földjére”. Ebben áll minden remény biztos alapja: Isten sosem hagy minket egyedül, és hű marad szavához. Ezért minden örömteli vagy fájdalmas helyzetben biztos reményt táplálhatunk, és a zsoltárossal imádkozhatunk: „Csak Istenben nyugszik meg a lelkem, mert tőle jön reménységem” (Zsolt 62,6). Ha remélünk, az ugyanazt jelenti tehát, hogy bízunk a hűséges Istenben, aki megtartja a szövetség ígéreteit. Azaz a hit és a remény szorosan összefonódnak. »A „remény” ugyanis a bibliai hit egyik központi szava; olyannyira, hogy a „hit” és a „remény” szavak különböző helyeken fölcserélhetőnek látszanak. Így a Zsidóknak írt levél „a hit teljességét” (10,22) egész szorosan összekapcsolja a „remény rendíthetetlen megvallásával” (10,23). Amikor Péter első levelében (vö. 3,15) arra szólítja föl a keresztényeket, hogy mindig legyenek készen számot adni reményük logosáról – azaz értelméről és alapjáról –, akkor a „remény” ugyanazt jelenti, mint a „hit”.« (Spe salvi kezdetű enciklika, 2).

Kedves testvérek, miben áll Isten hűsége, amelyre biztos reménnyel rábízhatjuk magunkat? A szeretetében. Ő, aki Atya, a Szentlelken keresztül kiárasztja szeretetét bensőnk legmélyéig (vö. Róm 5,5). És éppen ez a szeretet, amely Jézus Krisztusban nyilatkozott ki teljesen, választ vár létezésünktől, választ vár mindenkitől, hogy mihez akar kezdeni életével, és mennyit kész kockáztatni azért, hogy teljesen megvalósítsa azt. Isten szeretete néha elképzelhetetlen utakon érkezik, de mindig eljut azokhoz, akik hagyják, hogy megtalálja őket. A remény tehát ebből a bizonyosságból táplálkozik: „Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk” (1 Jn 4,16). Ez az igényes, mély szeretet, amely meghaladja a felületességet, bátorít minket és segít, hogy reménnyel tekintsünk az élet útja és a jövő felé, és hogy bízunk önmagunkban, a történelemben és másokban. Különösképpen hozzátok, fiatalokhoz szeretnék fordulni és megismételni nektek: „Mi lenne az életetek e nélkül a szeretet nélkül? Isten gondját viseli az embernek a teremtéstől az idők végezetéig, amikor beteljesíti majd üdvösségtervét. A feltámadt Úrban van reményünk bizonyossága” (Beszéd a San Marino-Montefeltro Egyházmegye fiataljaihoz, 2011. június. 19).

Ahogy földi élete során történt, Jézus, a Feltámadott ma is elhalad életünk útjain, és látja, ahogy belemerülünk a tevékenységeinkbe, lát minket vágyainkkal, szükségleteinkkel. Éppen a hétköznapiakban szól hozzánk. Arra hív, hogy vele valósítsuk meg életünket: csak ő tudja remény iránti szomjunktat oltani. Ő, aki tovább él a tanítványok közösségében, vagyis az Egyházban, ma is hív, hogy kövessük őt. Ez a hívás bármelyik pillanatban eljuthat az emberhez. Jézus ma is ismétli: „gyere és kövess engem!” (Mk 10,21). Ennek a hívásnak a befogadásához arra van szükség, hogy ne magunk válasszuk többé saját utunkat. Követni őt azt jelenti, hogy saját akaratunkat belemerítjük Jézus akaratába, valóban neki adunk elsőbbséget. Az első helyre, azaz mindaz elé helyezzük, ami életünk részét képezi: a család elé, a munka, az egyéni érdeklődés, önmagunk elé. Azt jelenti, hogy átadjuk neki életünket, mély bensőségben élünk vele, rajta keresztül közösségre lépünk az Atyával a Szentlélekben és következőképpen a testvéreinkkel is. Ez a Jézussal való életközösség az a kiváltságos „hely”, ahol megtapasztaljuk a reményt, és ahol az életünk szabad és

teljes lesz!

A papi és szerzetesi hivatások a Krisztussal való személyes találkozásból születnek, a vele való őszinte és mély párbeszédéből azért, hogy belépünk az ő akaratába. Szükséges tehát, hogy növekedjünk a hit tapasztalatában, amelyet úgy fogunk fel mint a Jézussal való mély kapcsolatot, mint bennünk megszólaló hangjának meghallgatását. Ez az út, amely képessé tesz minket befogadni Isten hívását, megvalósulhat olyan keresztény közösségekben, ahol intenzíven élük a hitet, ahol nagylelkűen tanúságot tesznek az evangéliumhoz való ragaszkodásukról, ahol a missziós szenvedély a teljes önátadásra ösztönöz Isten országáért; ahol mindezt a szentségekhez járulás táplálja, különösen az Eucharisztia és az intenzív imaélet. Ez utóbbinak „egyrészt teljesen személyesnek kell lennie, benne nekem kell találkoznom Istennel, az élő Istennel. Másrészt azonban mindig vezetést és világosságot kell kapnia az Egyház és a szentek nagy imádságaiból, a liturgikus imából, amelyben az Úr folyamatosan tanít bennünket jól imádkozni” (Spe salvi, 34.).

A folytonos és mély imádság növeli a keresztény közösség hitét abban a mindig megújuló bizonyosságban, hogy Isten soha nem hagyja el népét, és segíti őt azzal, hogy sajátos hivatásokat fakaszt a papságra és a megszentelt életre azért, hogy a remény jelei legyenek a világnak. A papok és szerzetesek ugyanis arra hivatottak, hogy feltétel nélkül Isten népének adják oda magukat, az evangélium és az Egyház iránti szeretet szolgálatában. Annak a biztos reménynek a szolgálata ez, melyet csak az Isten látóhatárára való nyitottság tud megadni. Ők tehát, hitük tanúságtételével és apostoli lendületükkel át tudják adni azt az élő vágyat, főleg az új nemzedékeknek, hogy nagylelkűen és készségesen válaszoljanak Krisztusnak, amikor arra hív, hogy még szorosabban kövessék őt. Amikor Jézusnak egy tanítványa befogadja az isteni meghívást, hogy a papi szolgálatban vagy a megszentelt életben ajándékozza oda életét, akkor láthatóvá válik a keresztény közösség egyik legértetesebb gyümölcse, amely segít, hogy különleges bizalommal és reménnyel tekintsünk az Egyház jövőjére és evangelizációs elkötelezettségére. Az evangélium hirdetéséhez, az Eucharisztia bemutatásához, a bűnbánat szentségének kiszolgáltatásához ugyanis mindig új munkásokra van szükség. Ne hiányozzanak tehát buzgó papok, akik „útítársként” tudják kísérni a fiatalokat, tudnak segíteni nekik felismerni – az élet gyakran kanyargós és sötét útján – Krisztust, az Utat, az Igazságot és Életet (vö. Jn 14,6); és evangéliumi bátorsággal tudják megmutatni nekik Isten, a keresztény közösség és a testvérek szolgálatának szépségét. Papok, akik megmutatják egy lelkesítő elkötelezettség termékenységét, amely a teljesség érzékét viszi az ember életébe, mert az abba vetett hitre épül, aki elsőként szeretett minket (vö. 1 Jn 4,19). Ugyanakkor azt is kívánom, hogy a fiatalok a sok felszínes és mulandó kínálat között tudják ápolni vonzódásukat az értékek, a magas célok, a radikális döntések felé, mások szolgálataért Jézus nyomában. Kedves fiatalok! Ne féljete követni őt és végigjárni a szeretet és a nagylelkű elköteleződés igényes és bátor útjait! Így boldogok lesztek, hogy szolgálhattok, tanúságot fogtok tenni arról az örömről, melyet a világ nem tud megadni, élő lángjai lesztek a végtelen és örök szeretetnek, és megtanuljátok, hogy „mindenkinek megfeleljete, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek” (1 Pét 3,15)!

Vatikán, 2012. október 6.